

*
*   *   *

oto droga:
wniebowzięta pętla
bliższa niżli
uświęcone piękno

drzewo w kwiatach
więcej mi przyrzekło:
sen najdłuższy
w skrzyni zatrzaśniętej

wiatrak miele
czasy pełne wrzątku
ziarno z życiem dawno
rozbrat wzięło

czy się miłość
wyzwoli
z zaczątku
czy zostanę jak
krzemienna
przełęcz

DESZCZ SŁÓW

wierzę w słów ciepłych
deszcz
jak letnia połonina
i świeżych myśli
potok
gdy pełnia
wiersza się zaczyna

drzę tylko żeby
z nich nie trysnął
płomień
by skurcz nie chwycił
serc
zbyt szczerze
i by nie sparzył
moich dłoni

a mimo to w deszcz
słów
wciąż wierzę

LOT

Minus dziesiąt.
W doku nieba suchym
rozskrzydlony okręt
głośno stoi,
bez drgań,
tylko odczuwany uchem
i wewnętrznym,
lekkim niepokojem.

Chude garby
wielbłądów Grenlandii
owinięte szalem
wystrzępionym.
Na urwanych
płatach nieba plamki
bawidełek
wlokących ogony.

Pługiem zimy zorana Kanada
olbrzymieje
nieskalaną bielą.
Choć rozsądek
co innego gada,
wiszę w miejscu
między niebem
a nadzieją.

NA RYNKU WIELKIM

W rzeźbionej ramie dachów
pejzaż rynku ruchomy
wpisany pędzlem chwili
pomiedzy śnięte domy.

Na brzegach czworokąta
wspiera się czasów sosrąb.
Po drabinach ratusza
drapie się ku niebiosom.

KWIATOWY ŚNIEG

Zaspę płatków
z mojej jabłoni
usypała wiosna
przed gankiem.
Położyła białe firanki
na murawie.

Śnieg kwiatowy
nie topnieje w żarze –
rozsypuje go
słońca dmuchawiec.

Czy kwitnąca nadzieja
stanie się
spełnieniem?

OJCIEC

Chociaż patrzy
na mnie
jesienniejącym wzrokiem,
ulżyć mu nie
potrafię.

Na twarzy
kiełkują ciernie
bólu.

Ledwie mówi,
a każde słowo
jak zmacona woda:
to kurczy się,
to wypływa.

Zaciśnięte dłonie
krzyż niosą

aż po ostatni
upadek.

*

* *

skąd u ciebie tyle
duszy jasnej
jakby słońce tańczyło
na koniuszku
serca

nadziejami
leszczyny proszą
i złoty na łące
kancjonał

skąd u ciebie
tyle cichego
smutku niby
pęknięty kamień

wlecze się ta
kanikuła
buty zdjęła
i zmierzchy
zbyt ciasne

gotowa zdeptać
na amen
twoją duszę
jasną

*

*

*

Panie
strzeż mnie
od lepkich dłoni
szydeł oczu
pomroki serca
przed młynami
języków chroń mnie
wilcze matnie
i fałsz pouśmiercaj

przed oślimi
osłoń uszami
poprzybliżaj
drogi dalekie
krok tygrysi
usłyszeć daj mi

bron przed
człowiekiem

TYLE PLANÓW

tyle planów
a do ogrójca cieni
bliżej niż na
stypę

wiedniejemy jak dzień
jesienny
a jutro może
nie podać nam
dłoni

tętet rozpędzonych
koni
zanika we mgle
oczekiwań

za progiem
czai się
lęk

*

*   *

jestem
czuję
patrzę
pilnie
ślepa prawda
wreszcie
przy mnie

TO MOJE

To tylko moje co rozdałam.
Jakże mizerny ten mój ogień,
z ogarkiem niby ziarnko małym
wypadnie stanąć mi przed Bogiem.

To tylko moje z czego los ten
za zgodą mą korzystać może.
Że już nie wzejde nigdy wiosną
wiemy oboje jasny Boże.

Nawiedza mnie chojności poryw,
kiedy nic nie mam do rozdania.
A Tyś wciąż Panie taki skory,
by krzyżem każde zło osłaniać.

*
*   *
*

Dojrzały arbuz
złotoczerwony
nad las wyskoczył.
Zziębniętym domom
szyby rozpala
niby latarnik.
Przez drzew korony
ciężkie dukaty
kładzie na oczy.
Z traw i ozimin
szronu koszulę
ściąga
bezkarnie.

BEZ ZŁUD

wszyscy czekamy na
własne miejsce
ani plamy
ni pustki –
spokojny obraz
żrenic

tylko giezełko żalu:
łza wosku
chłodem poszyta

potem ulga
że się dokonało

a judasz
sumienia
wciąż srebrnikami
dzwoni

BARIERA

językowa bariera
(psia krew)
gdyby nie to
lęk sczezłby
do zera

wbrew logice
rozumowi wbrew
dla niemowy
świat się nie
otwiera

IDEĘ

w leśną jesień
szeleszczącą dojrzałym
wierszem
ideę raz jeszcze
raz jeszcze z duszą

wilgotną od
westchnień
by posłuchać przezroczystych
szemrań i poszumów
a do pamięci oziminę
rytmu włożyć
na lepszą pogodę

pętla czasu narusza
królewskość jodeł

moja młodość ucieka
z pomarszczonego
albumu

LUBIE

Lubię niebo,
po którym tupią
okutane
siermięgami grzmoty
i zygzaki –
przemokłym pędzlem
rysowane spieszenie jak
gotyk.

Lubię strugi
z pękniętych wanien:
chmur pojących ziemię
spierzchniętą
i tańczące obłakane
wiatry
nad mgławicą
pulsujących przestróg.

PIEŚNI MOJE

Pieśni moje
proste jak topole,
które ojciec posadził
przed nowiem.
Inni wyżej lecą,
a ja wolę
natury mowę.

Myśli moje skromne
jak marzanki,
co nieśmiało rozbielają
trawę.
Słowa cierpkie –
służebniki zaklęć
innym zostawiają.

Strofy moje
niby północ
krótkie
nieporadne jak sufler
na scenie.
Ty je – Panie –
w srebrnych rymach utwierdź
i w róże przemień.

NAGIETKI

na kosmatym
liści dywanie
rozsypane mandarynki
nagietków
słonecznieją
w gorącym bukiecie
pulsujące znaki
duszy mojej

LUBIE

lubie gdy na różańcu
liści
modli się deszcz
nocą wiosenną

szept życiodajny
ziemię otwiera
i wsiąka w ciemność

żadnych błyskawic
żadnej miary
jest spokój
graniczący z ciszą
uświęcający szelest
słyszę
ziemi
co niebu daje
wiarę

DOROSŁOŚĆ

nie spostrzegłam nawet
kiedy przyszła
mój ogród pastorałem otwarła
ani piękna ani
tak błękitna:
zwyczajna

przeszłam przez nią
ach przebiegłam
klusem
szczyt
staczanie
po zboczu twardym

wdowim groszem teraz płacić
muszę
cło graniczne po społu
z lombardem

*
* *

zstępuję
po schodkach
życia
nieśmiało

bo nie wiem
Kto mnie porwie
na kresach
ciała

CZY ZDĄŻĘ

do jakich zaliczysz mnie
Boże

roztropnych czy
głupich panien

oliwę miłości czy zdążę
zakupić i
wyjść

na spotkanie

*

*

*

oto życie:
niebieska drabina
ze szczebli mocnych
i jako włos
cienkich

każdy musi sam
po niej
się wspinać
w rybie
jonasza
i wśród nocne lęki

TAK NIEWIELE

zajmowałeś
tak niewiele miejsca
a jednak
została pustka
oniemiałe oczy
zawiazane usta
i cisza
co duszę przewierca

tak niewiele
potrzeba nam było
a wszystkiego aż nadto
zostało

jakże mało
jakże bardzo mało
doczesności
potrzebuje miłość

tak niewielkie było
twe ustronie
ledwie w palce ująć i
przytulić
pozostało wyciszone
morze
wspomnień — — —

*

* *

Ołowiana głowa
poduszkę przyciska.

Odpędzam myśli
w każdą stronę,
nie wiedząc jak
wyrwać sen.

Z bladego pyska
nocy ciężkiej —

rozwichrzonej.

*

* *

noc zmęczona od
tajemnic
miłości
rozczesuje złoty
grzebień
wschodu

a już dzień
nagi jak umie
najprościej
tańczy z zielenią
na oczach
przechodniów

ZDAŻYĆ

nie wiem czy
jeszcze kiedyś
zdążę
pozbierać
sprawek i spraw
zatrzesienie

oto nie skończony
obraz
życia rozrzuconego
w nieładzie
w poprzek drogi
jak cierń
jak dekadencja
się kładzie

czy zdążę
nie wiem